

Samkörda medier

Efter Sovjetblockets sammanbrott riktade USA-imperialismen hela sin arsenal av psykologisk krigföring och propaganda mot Kuba. Dollarmiljonerna strömmade till och skapade världens mest välfinansierade opposition, som ändå inte lyckas samla ens en procent av befolkningen. Medan "dissidenterna" göds, ska ekonomisk krigföring svälta ut de kubaner som vägrar sälja sig.

Kuba, en ödesfråga för världen?

Internationella mediemakten tog sig an att skapa denna konstgjorda "opposition". Uppdraget för alla dess reportrar på denna lilla ö är att hålla "oppositionen" vid medialt liv. Regeringen ska demoniseras och "samvetsfångarnas" koppling till USA och dess krigföring mörkläggas

Jag har gått igenom vad som rapporterats, hur mycket - och hur - om Kuba och övriga Latinamerika under sommaren. Jag har sökt på Kuba, Colombia och Chile i riksmidia - Sveriges Radio, DN, SvD, Aftonbladet och Expressen. Och på "hungerstrejk" och självmord i fängelser i hela världen. Därvidlag verkar medierna enbart ha intresserat sig för det enda som ägde rum på Kuba.

Ingen problematisering, inget perspektiv

Under juli månad förekom Kuba mer än varannan dag i Sveriges Radio, DN, SvD med drygt 20 nedslag vardera. Alltid med samma perspektiv: "samvetsfångar", "politiska fångar", "diktatur" och Fidels oväntade framträdande som uttryck för maktkamp, eller tvärtom. Ingen problematisering, aldrig någonsin någon redovisning för Kubas syn på saken. Aftonbladet hängde med och gjorde ca 15 nedslag, medan Expressen nöjde sig med 5.

Även normalt är rapporteringen från Kuba betydligt tätare än från övriga länder i Latinamerika, inklusive Colombia, och mer renodlat politisk, utan information om folkflertalets villkor och strävanden.

Sveriges Radio leder ligan

SR är ledande med dubbelt så många inslag som DN och SvD, när det gäller att inpränta den världsbild som placerar Kuba bland värstingarna. De politiska utfallen i ledarstick och opinionsartiklar om "kommunistisk diktatur" är dock tätare i SvD, DN och Expressen.

Den betydligt glesare rapporteringen från andra länder lider av omvänd slagsida. Där nämns inte massgravar, mord på fackliga ledare eller 7 500 politiska fångar i Colombia, hungerstrejkande politiska fångar som dött i mars och maj i Argentina och Puerto Rico, mord på journalister och fackföreningsfolk i Honduras, hungerstrejkande människorättsadvokater i Honduras, dödsskjutningar mot demonstranter i Peru och Panama, mapuchefolkets hungerstrejkande politiska fångar i Chile etc. Inga intressanta dissidenter så långt ögat räcker. Mapuche nämndes dock på sameradien.

Censur behövs inte

Enligt samma logik - någon censur behövs inte -

Medialt ointressant hungerstrejk av politiska fångar i Chile

osynliggjordes den terrorist som greps på flygplatsen i Caracas, ditsänd av Miami-terroristen Posada för att sabotera valen. Abarca utvisades till Kuba den 7 juli, efterlyst för de spränggattentat han utförde i Havanna 1997, på uppdrag av samme Posada, som åtnjuter USAs beskydd som god terrorist. Abarca utses väl snart till "politisk fånge", som hans två underhuggare som greps och dömdes på Kuba 1997. Elizardo Sanchez' "Människorättskommission" och därmed de flesta medier benämner dem politiska fångar.

Hur samkörd rapporteringen är framgår redan av rubrikerna som ofta är identiska, ofta tagna direkt från TT-Reuter eller andra internationella mediekoncerner. Där utgör SR dock ett undantag med sin Palmgren i Chile, som utifrån det intresse hans rapportering avspeglar borde bosätta sig i Havanna istället. Då skulle det vara lättare att överse med att han inte upptäcker politiska fångar i Chile.

Eva Björklund

Medialt ointressant polisvåld mot demonstranter i Honduras